

Posar-se al servei

«Servir» és una paraula que en molts contextos pot semblar antiquada. Certament, la servitud és indigna de l'ésser humà quan és imposada o patida a causa d'una situació de pobresa o de discriminació.

En canvi, «l'esperit de servei», sobretot quan és recíproc en una comunitat de qualsevol tipus, es converteix en la prova d'un canvi en les relacions socials, perquè trenca vells esquemes o noves jerarquies. És més, viure el servei amb humilitat caracteritza els veritables protagonistes del progrés autèntic.

Nitin Nohria, degà sènior de la Harvard Business School, afirma que en un futur que ja ha començat caldrà aprendre humilitat per ser un bon líder. Segons ell, la humilitat haurà de convertir-se en una paraula clau en els perfils dels propers aspirants a ocupar llocs directius. No és un ingenu. Ho diu perquè s'adona que la tendència actual a ser cada cop més competitiu està produint resultats oposats als esperats, està creant persones psicològicament fràgils, que necessiten atenció, obsessionades amb l'aparença, narcisistes¹.

Al capdavant, les grans dones i els grans homes es reconeixen per gestos petits, com ens recorda la saviesa oriental antiga: «L'arbre més gran neix d'un petit brot. La torre més alta neix d'un monticle de terra. Un viatge de mil milles comença amb un pas»².

Viure així requereix una elecció conscient i lliure: deixar de viure replegats en nosaltres mateixos i en els nostres propis interessos per «viure a l'altre», amb els seus sentiments, portant les seves càrregues i compartint les seves alegries. Tots tenim petites o grans responsabilitats i espais d'autoritat: a nivell polític i social, però també a la família, a l'entorn acadèmic i a la comunitat. Aprofitem els nostres llocs d'honor per posar-nos al servei del bé comú, construint relacions humanes justes i solidàries.

Així va viure Iginio Giordani –escriptor, periodista, polític i pare de família– en un moment històric marcat per la dictadura a Itàlia. Per expressar la seva experiència, va escriure: «La política és una serventa i no s'ha de convertir en amo: no se n'ha de fer abús, ni dominació, ni dogma. Aquí rau la seva funció i la seva dignitat: en ser servei social, caritat³ en acció: la primera forma de la caritat de pàtria».

Probablement va ser en part per la relació personal amb aquest home, arrelat en el seu temps i alhora un precursor projectat més enllà de barreres i murs, el motiu pel qual Chiara Lubich va recordar més d'una vegada que quan la política és una experiència autèntica, és «l'Amor dels Amors», perquè és on es dona el servei més autèntic i desinteressat a la humanitat en la fraternitat.

¹ Michele Genisio, *Umiltà*.

² *Daodejing*, 64.

³ Giordani utilitza la paraula caritat no en el sentit “assistencial”, com se sol entendre, sinó en sentit cristià, que indica la forma més elevada de l'amor.